

БЛОГЪРЪТ

*Оттогава, дни и нощи, там е още, там е още,
неподвижен над вратата черен Гарван с грозен грак.
В погледа му – тъмна сянка на демон в прокобна дрямка,
а злоещата осанка хвърля там злокобен мрак.
И душата ми от този черен, непрогледен мрак
ще се вдигне нивга пак!*

Едгар Алън По – „Гарванът“¹

Затворих книгата и я оставих на бюрото. Беше том с произведения на Едгар Алън По. Този път бях наистина впечатлен. След стотиците книги, минали през ръцете ми, тази беше от малкото, които бяха на границата с гениалността.

Погледнах часовника си – два след полунощ. Време за ревю. Това вероятно щеше да е най-трудното ревю, което някога съм писал.

Четенето винаги бе заемало основна част от моя живот. Още от малък, докато другите деца играеха пред блока, аз стоях вкъщи, потопен в поредната чудна история от страниците на някоя книга, която ме пренасяше в един друг свят, в пъти по-интересен от реалния. Само с книга в ръка се чувствах наистина жив, чувствах се на мястото си.

След години, съблазнен от всеобщата мода, реших, че е крайно време да си направя читателски блог. Шест месеца списвах ревюта за хитови бестселъри, изливах детайлно възхищението си, описвах надълго и нашироко гениалните похвати, използвани от любимите ми автори. Към блога ми обаче нямаше почти никакъв интерес. И така, докато един ден не отразих в ревю възмущението и разочарованието си от най-новия роман на един от любимите ми писатели, който този път се бе представил доста под възможностите си. На следващия ден настана истинска буря от коментари: „Прав сте, автора лежи на стари лаври“, „Гениално! Не е лъжа! Много автори се навъдиха, всеки плаща и публикува!“, „Ти ли, бе, авторчето! Нъмери си най-после майсторът!“, „Господа, не бъдете груби, романът действително не е най-сполучливата творба на автора, но разказите му са блестящи“, „Извинете, откаде мога да си поръчам книгата?“ и десетки подобни. В крайна сметка ревюто ми се превърна в абсолютен хит в социалните мрежи. Истината беше проста – най-популярните блогове в интернет пространството бяха не добронамерените, а оплюващите. Така се роди Хейтърббб и блогът ми с негативни ревюта.

Открих, че е много по-лесно да разкритикуваш едно произведение, пък било то и гениално. В края на краищата кусури винаги можеш да намериш или така да извъртиш нещата, че да изкараш и най-добрия автор пълен некадърник. За няколко месеца блогът доби главолмна популярност, превръщайки се в най-следения и споделян блог в цялото интернет пространство, което, разбира се, доведе куп рекламодатели, които постепенно започнаха да пълнят банковата ми сметка. Почти не остана неохулен хитов автор, да не говорим за дебютантите в занаята – тях така ги размазвах от критика, че буквално им съсипвах кариерата.

Имаше един доста добър дебютен роман – „Сърцето на поета“, на обещаващ млад автор, на когото не помня вече името, но помня усмихнатата му физиономия от снимката на задната корица. Младежът с надежда и гордост държеше литературното си отроче в едната ръка и красив черен котарак в другата. Та ревюто, което написах за този роман, бе толкова тенденциозно критично, че младата надежда на литературния небосклон изчезна така внезапно, както се бе появила, и повече не се чу нищо за нея.

---

¹ Превод на Спас Николов

Разбира се, негативните рецензии на изключително добрите книги (най-вече на доказаните във времето класици) си бяха истинското предизвикателство за мен, особено когато авторът не беше вече измежду живите и нямаше как да бъде уязвен от безмилостната ми критика. Повдигнах монитора на лаптопа си, влязох в страницата на блога и натиснах бутона за нов пост. В полето за заглавието написах: „Шизофреничното съзнание на поредния писател алкохолик или защо Едгар Алън По е толкова надценяван автор“.

Облегнах се върху меката седалка на фотьойла си, а на лицето ми се изписа злорада усмивка на задоволство. Вече знаех какво да напиша. Положих ръце върху клавиатурата и пръстите ми заиграха върху клавишите като на пианист, създаващ мрачната симфонията на своя живот. Симфония, пълна с неприязън, омраза, присмех...

Започнах ревиото с алкохолните проблеми на автора и отражението им върху нефелното му творчество. Не пропуснах и „нелепите“ повтарящи се теми за вината, страха и смъртта, съпътстващи почти всички творби на американския класик. Най-много се развихрих в оплюването на някои от най-силните произведения на По, като „Издайническо сърце“, „Черният котарак“, „Преждевременното погребение“ и разбира се, поемата „Гарванът“.

Когато след час усилено писне приключих ревиото, го прочетох и чак сам се възмутих от кипящата жлъч, извираща от всеки ред от творението ми. Опозореният поет сто на сто щеше да се обърне в гроба, ако можеше да прочете тази изсмукана от пръстите критика, оплюваща всичко, което е дал на световната литература. Натиснах бутона за публикуване и най-хейтърската статия, която бях писал някога, се гмурна във виртуалния океан на мрежата. Погледах със задоволство екрана на лаптопа известно време и накрая го затворих. Така или иначе в три след полунощ нямаше кой да прочете ревиото ми, камо ли да го коментира. На следващия ден щях да жъна плодовете от това, което бях посял, сега беше време за сън.

Събудих се от някакъв шум чак на обед със силен махмурлук, при все че не бях близвал алкохол от седмици. Вероятно щях да спя още, ако не беше това повтарящо се натрапчиво...

Туп-туп, туп-туп, туп-туп...

Сякаш звук от равномерния ритъм на човешко сърце долиташе от другата стая. Когато, тътрейки се, се завлякох до работния си кабинет, тупкането леко се усили.

Туп-туп, туп-туп, туп-туп...

Като че ли идваше откъм пода....

Туп-туп, туп-туп, туп-туп...

Тръснах глава и тупкането спря.

– Май леко съм параноясал с това „Издайническо сърце“ – измърморих сам на себе си. – Изглежда на това му се вика някой автор да ти влезе под кожата.

Направих си чаша гъсто като дзифт кафе, сипах си купичка с овесени ядки с мляко и побързах да включа компютъра, за да проверя какви са отзивите от последното ми ревию. Отворих страницата на публикацията си и с учудване установих, че статията ми няма нито един коментар. Не стига това, ами анализите показваха, че все още никой дори не я е прочел. Това беше много странно. Оставих закуската си настрана и побързах да споделя статията в социалните мрежи.

Изведнъж се разнесе остро почукване по прозореца.